

Ний, що сме друго, я помислете,
 Освѣтъ човѣци нещастни, клѣти,
 И жертви бѣдни на турска ярость,
 Бои заслужватъ не гнѣвъ, а жалость. ! . .
 Недѣйте тая туря зараза
 На ниска злоба, на зла умраза,
 Между два братя еднакви, сродни, —
 Не сѣйте тие жърна злоплодни !
 Каква ли полза, я ми явете,
 Отъ тазъ неправда, отъ тезъ клевети ?
 Ако се въ нази вгнѣзди раздорѣтъ,
 Скрѣбъта е наша, а вашъ позорѣтъ.
 Но азъ ви питамъ на що роптайте ?
 Съсь кой народъ се вий днесъ ругайте ?
 Отъ кой народъ се срамите вие,
 Та сте рѣшили да се убие ?
 Не отъ тогосъ ли, кой въ пхтъ ви вкара ?
 Бому длѣжите писмо и вѣра ?
 Отъ тозъ народъ ли, кой въ старо време
 Бѣ слава, гордостъ на славско племе ?
 Дали не може сѣсъ васъ наравно
 Да се похваля съ минѣло славно ?
 Но ако вий се гордѣйте главно
 Съсь Милутина и съ кралъ Душана,
 То той пакъ има юнакъ-Карана,
 И Симеона и Самуила
 И три Асеня, дѣди-свѣтила,
 Сѣсъ памѣтъ славна, сѣсъ памѣтъ мила —

 Карпати голи ! Поля дакийски !